

Arrest

nr. 159 218 van 22 december 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake:

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 december 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terughrijving van 30 november 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. AMWALI, die loco advocaat J.-D. HATEGEKIMANA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te Casablanca op 18 januari 1961.

De verzoekende partij wordt op 30 november 2015 door de grenscontrole staande gehouden nu zij niet in het bezit was van een geldig visum op haar Marokkaans paspoort.

Op 30 november 2015 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende de terugdrijving (bijlage 11).

1.2. Dit is de bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

*Op 30.11.2015 om 18:35 uur, aan de grensdoorlaatpost BNL
werd door ondergetekende,*

de heer

naam M. [...] voornaam M. [...]

geboren op [...] te Casablanca geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Marokko wonende te [...]

houder van het document PASPOORT nummer [...] afgegeven te Consulaat Marokko op : 28.12.2011

houder van het visum nr. [...] van het type [...] afgegeven door [...] geldig van [...] tot [...] voor een duur van [...] dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit cassablanca met air Arabia Maroc 30111 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :
(...)

Reden van de beslissing:

1 (C)

Is niet in het bezit van een geldig visum of een geldige machtiging tot verblijf (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van een Marokkaans paspoort zonder geldig visum”.

2. Over de rechtspleging

2.1. In haar verzoekschrift kiest de verzoekende partij voor het Frans als proceduretaal. De Raad wijst erop dat het gebruik van de talen in de rechtspleging niet ter vrije keuze staat van de partijen maar op dwingende wijze geregeld wordt door artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Dit artikel luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet omvat een regeling die gelijkaardig is aan wat voorzien is in artikel 53 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973. Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 107) blijkt dat aangezien de regeling inzake het taalgebruik voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen naadloos aansluit bij die welke thans geldt voor de Raad van State, deze regelingen op dezelfde wijze dienen te worden geïnterpreteerd. De bepaling dat de beroepen behandeld

dienen te worden in de taal die de diensten waarvan de werkkring het hele land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken moeten gebruiken in hun binnendiensten verplicht de Raad van State, en bijgevolg ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voor zijn arresten gebruik te maken van de taal van de akte waarvan de vernietiging gevorderd wordt (Les Nouvelles, deel IV, p737).

De zaak moet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de bestreden beslissing is gesteld. De bestreden beslissing werd door het bestuur genomen in het Nederlands. Derhalve dient de Raad het Nederlands als proceduretaal te hanteren. De keuze voor het Frans als proceduretaal dient te worden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt met betrekking tot de ontvankelijkheid, de exceptie van gezag van gewijsde op.

3.2. Zij stelt : *Lites finiri oportet. Wat de rechter heeft beslist, mag niet meer ter discussie komen. Zijn eindbeslissing verkrijgt vanaf de uitspraak gezag van gewijsde (art. 24 Ger.W.), die blijft bestaan zolang de beslissing niet ongedaan is gemaakt (art. 26 Ger.W.).*

Het gezag van gewijsde strekt zich niet enkel uit tot wat de rechter over een betwist punt heeft beslist. Het behelst ook al wat, ingevolge het geschil dat voor de rechter was gebracht en waarover de partijen tegenspraak hebben kunnen voeren, zij het impliciet, de noodzakelijke grondslag van de rechterlijke beslissing vormt. Het gezag van gewijsde blijft niet beperkt tot het beschikkende gedeelte van de rechterlijke beslissing. Het kleeft ook aan de redenen of motieven waarop de beslissing noodzakelijk steunt. (Zie J. VAN COMPERNOLLE, "Considérations sur la nature et l'étendue de l'autorité de la chose jugée en matière civile", R.C.J.B. 1984, 241 e.v.)

In casu stelt de verweerder vast dat bij arrest nr. 158.278 dd. 12.12.2015 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft verworpen tegen de beslissing dd. 30.11.2015 houdende de terugdrijving (bijlage 11).

Ter zake laat de verweerder in limine litis de exceptie van gezag van gewijsde gelden.

De vordering is onontvankelijk".

3.3. De Raad stelt vast dat een identiek geschil aan hem is voorgelegd, met name om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 30 november 2015 inzake M. M.. en waarover de Raad reeds een arrest heeft geveld op 12 december 2015 met nr. 158 278. Verwerende partij stelt aldus terecht dat om het gezag van gewijsde volledig te respecteren, er niet enkel rekening dient te worden gehouden met het beschikkend gedeelte van het arrest maar ook met de overwegingen die er de noodzakelijke en onlosmakelijke ondersteuning voor vormen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, nr. 1030). *"In casu is de verzoekende partij sinds 30 november 2015 van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Zij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is sinds 30 november 2015. Gelet op de vrijheidsberoving, wist de verzoekende partij toen al dat haar terugdrijving imminent was. De verzoekende partij diende toen reeds diligent en alert te reageren en niet de kennisgeving van de effectieve repatriëring af te wachten. De door verwerende partij opgeworpen exceptie is gegrond. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen het bestreden beslissing van 30 november 2015 is onontvankelijk ratione temporis"* (RvV12 december 2015, nr. 158 278).

3.4. Het principe van gezag van gewijsde verhindert dat een gelijkaardige of dezelfde vordering opnieuw ter beoordeling aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt voorgelegd.

3.5. De exceptie van gezag van gewijsde is gegrond.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. BEERNAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. BEERNAERTS

K. DECLERCK